

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY
sikerlistás írónőtől

FIND YOU

utánad a sötétbe

in the
Dark

fine
selection

A. MEREDITH WALTERS

A . M E R E D I T H W A L T E R S

FIND YOU

u t á n a d a s ö t é t b e

in the
Dark

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Iannek...
mindannyiukat neked ajánlom.

ELŐSZÓ

HOGY JUTOTTAM IDÁIG? Mikor vett az életem olyan fordulatot, ami ahhoz a teljes káoszhoz vezetett, amely most a tükörből visszanéz rám? Minden olyan egyszerűnek tűnt az elején. Egy pillantás, egy érintés, egy csók. Az első szerelem mindig fantasztikus, nem igaz?

Talán még így is az volt, nem tudom. Ami biztos, hogy itt kurgok egy isten háta mögötti szakadt motel mocskos padlóján, és a barátom vérét takarítom a cementlapokról. A térdemen már alig van bőr, olyan régóta végzem az abszurditásig monoton munkát. Alig látok a visszatartott könnyektől, és úgy érzem, bármelyik pillanatban utánazuhanhatok az örület szakadékába.

Felitatni, sikálni, feltörölni. Ez a feladatom. Fel kell itatnom a kapcsolatunk viharos szenvedélyét. El kell törölnöm a haragot, a fájdalmat, a félelmet. Végül tisztára kell sikálnom mindent, hogy rájöjsek, hogyan leszek képes újra talpra állni.

Aztán eszembe jutnak gyönyörű percek is. Néhány pillanat a múltból, ami ráébreszt, hogy nem csak rossz dolgokra emlékezhetek. Mert szerettem őt. És ő is engem, az egyetlen módon, ahogy tud. Lehet, hogy annyit hibáztam csak, hogy nem láttam előre, egyedül nem fogok boldogulni.

De én nem vagyok az a fajta, aki feladja – vagy könnyen felejt. Bármennyire is szeretnék egyesek, hogy így legyen. Mert ő jelentette számomra a világot – ha csak egy futó pillanatra is. Életem célját, az egész létemet. És nem könnyű belegondolni, hogy ez nincs többé. Valami tényleg gyönyörű volt köztünk néhány boldog hónapon át. Valami örülten szép.

Vagy csak simán örült.

Ki tudja. Réműlt, kimerült és magányos vagyok, hiányzik az az élető teljesség, a helyén csak fájdalom és üresség maradt a lelkemben.

Felitatni, sikálni, feltörölni.

Az űr majd idővel bezárul. A feltépett sebek szélei újra összesimulnak. De én már soha nem leszek ugyanaz, aki előtte voltam. Őelőtte. Az örült, gyönyörű szerelem előtt.

1. FEJEZET

– NA, NE SZÓRAKOZZ VELEM! – nyögtem, és egy jól irányzott rúgással jutalmaztam a félig roncs Toyota Corollámat, amely úgy döntött, kényelmesebb, ha ma nem megy sehová. A kocsibejárónk közepén szélnek eresztettem a szókincsemben fellelhető összes káromkodást. Az idő közben szép lassan, de megállíthatatlanul haladt, és egyre biztosabbá vált, hogy elkésem.

– Megint nem indul, Maggie, csibém? – dugta ki apám a fejét az ajtón. A kocsist megszégyenítő monológomból bizonyára kikövetkeztette szorult helyzetemet.

Lemondó sóhajjal becsaptam a kocsiajtót, és a vállamra vettem a táskámat.

– Neeem... – nyújtottam el a szót morcos lemondással. Apa tartotta nekem az ajtót, amíg visszakullogtam a házba.

– Nem két hete szerelték? – kérdezte. Lecsaptam a táskám a konyhaasztal közepére, és egy székebe vettem magam.

Dühösen kifújtam a frufrumat a homlokomból. Válaszolni sem volt kedvem. Ezen a napon minden látványosan rosszul alakult. Már felkelnem sem lett volna szabad. Esetleg megpróbálhatom betegnek tettetni magam, hogy meggyőzzem apát, hadd maradjak itthon.

Apám a pirítósába harapott: morzsák hullottak gondosan nyírt szakállába.

– Majd én elviszlek a suliba. Nehogy lemaradj arról a nagy kémiadolgozatról – mosolygott rám sokatmondón, mintha csak megérezte volna iskolakerülő szándékaimat.

Felnyögtem, aznap már ki tudja, hányadszor. Totál elfelejtettem a dolgot, de apám, persze, az ő penge agyával, emlékszik rá. Hát, ezzel végképp búcsút mondhatok egy elviselhető nap reményének. Imádlak, drága hétfő!

– Maggie May, mit csinálsz te még itt?! T mínusz tíz perc van, mindjárt becsengetnek! – viharzott a konyhába anyám, töltött magának egy bögre kávé, és az órájára pillantva meggyőződött róla, hogy jól lőtte be az időt. Végignézve halálkomoly, üzletaszszonyos és általában véve eszméletlenül kinéző anyámon, elgondolkodtam – nem először –, hogy hogyan lehet nekem közöm az ő génjeihez. Minden tekintetben az ellentétem volt. Míg az ő haja szőke és samponreklámba illően tökéletes, az enyém tompa fényű, egérszürkén barna, és ellenáll minden, divatoshoz közelítő frizura elkészítésére irányuló szándéknak. Neki tökéletes alakja van, sokkal fiatalabbnak látszik a koránál. Ehhez képest engem azzal vert meg a sors, hogy a „későn érő” típusba vagyok sorolható. Kiábrándítóan kicsi mellemről és nem létező csípőmről inkább jobb nem is beszélni.

Viszont a szemét, azt örököltem. És azt kell, hogy mondjam (engedtessek meg a szerénytelenség), eléggé frankóra is sikeredtek ezek a szemek. Imádom az övéhez hasonló élénkzöld színüket és a hosszú szempilláimat. Ezeket tartom a legfőbb erősségemnek (a frappáns dumámat és a csodálatos személyiségemet leszámítva, nyilván), és kaptam is már rájuk vonatkozó bókot épp eleget életem során.

Szóval igazán nem lehet bányarémnek nevezni, de azért, mint a legtöbb tini, nem vagyok igazán elájulva magamtól.

– Nem indul a kocsija. Mindjárt beviszem én az iskolába – tájékoztatta apám anyámat, mielőtt reagálhattam volna. Anyám együtt érzően rám mosolygott, majd egy émelyítően szerelmes jóreggelt-csókkaal üdvözölte drága férjét. Néha komolyan felfordul az ember gyomra, annyira szerelmesek még mindig egymásba. Tulajdonképpen mélyen legbelül ugyanerre vágytam, és jó sok időm ráment az aggódásra, hogy mi van, ha sosem találok meg. De most épp volt más, aktuálisabb aggódnivalóm is.

– Tudod, most már viszont igazán beszállhatunk a javításba. Anynyit güriztél a nyáron, hogy megvehesd, ehhez képest csak a baj van veled, attól fogva, hogy beálltál vele a ház elé.

Anyám, barbie-san tökéletes külsejével és ellentmondást nem tűrő, könyvelőhöz illő személyiségével együtt állati klassz nő. Elvettem tőle a felém nyújtott péksütit, és lenyaltam róla a krém-sajtot.

– Kösz, de van még spórolt pénzem. Reméljük, nem kell egy tök új nyamvadt motor vagy ilyesmi – motyogtam.

Anyám felborzolta a hajam, mintha még mindig ötéves lennék, és felvette az aktatáskáját.

– Hát, Marty, akkor, ha ura vagy a helyzetnek, nekem mennem kell az irodába. Szerintem későn jövök.

Anyámnak saját könyvelőcége volt a belvárosban, ott dolgozott – még hozzá jó sokat.

Lehajolt, gyors puszt nyomott a homlokomra, apa kapott tőle még egy cuppanós csókot, azzal már ott sem volt. Én betömtem a reggelim maradékát, és a kézfejemmel megtöröltem a szám. Egy szalvéta tűnt fel az orrom előtt.

– Úgy tudom, nem istállóban nőttél fel, Maggie – humorizált apám. Jelzésértékűen hozzáérintettem a már tökéletesen tiszta számhoz a szalvétát, csak hogy örüljön.

– Indulhatsz a kocsihoz, majd megyek én is. Hívd majd fel Burt szervizét, kijönnek elvontatni a kocsidat. Anya és én kifizetjük a vontatást, te meg a javítást. Így oké?

Apa a mosogatóba tette a bögréjét, és vizet engedett bele.

Ha a szüleimnek köze lenne az autóm fenntartásához, büntudatom lenne miatta. Én ragaszkodtam hozzá, hogy megvegyem azt a szarkupacot, ami kinn vesztegel a felhajtón. Apám azt akarta, nézzek körül jobban, vagy legalább alaposabban érdeklődjem ennek a darabnak a műszaki állapotáról, meg persze felsorolt még egy csomó hasonlóan ésszerű dolgot, de én, nyilván mert tizenhét éves vagyok és sokkal okosabb a szüleimnél, nem hallgattam rá. Hát, ezt a leckét a saját káromon tanultam meg.

Ugyanakkor tudtam, hogy valószínűleg nem lenne elég a pénzem ahhoz, hogy magam intézzem a vontatást és a szervizt is. A fagyjárás nyári munkával összeszedett zsebpénzem majdnem teljesen elfogyott, és – hacsak nem találok új bevételi forrást – hamarosan elkerülhetetlenül lejmolni kényszerülök.

Mormogtam valami érthetetlen zagyvaságot – az értelmes szavakhoz túlságosan zavarban voltam.

Apa csak kuncogott a bajusza alatt.

– Ezt köszönetnek veszem – mondta, és kiterelt a konyhából.

Kimentem a családi mikrobuszhoz, és próbáltam nem gondolni a nyilvános megaláztatásra, ami azzal jár majd, hogy a könyvtáros apám visz a suliba. Ha nem lettem volna olyan negatív hangulatban, értékeltém volna, milyen rendes apám van.

Ami a szüleimet illeti, komolyan szerencsés vagyok. Anyám és apám elég jól állták a sarat a tinikori hangulatváltozásaim közepette. Nem akadtak ki túlságosan semmi miatt. Nem mintha életem eddigi tizenhét éve alatt túl sok kiakasztó dolgot műveltem volna.

Na, és itt jön a kötelező önéletrajz.

Tankönyvi példája vagyok az amerikai tinilánynak (egész pontosan Davidsonban, Virginiában élek), de már-már közhely- vagy sztereotípiaszzerűen. Eddigi életem tipikus és eseménytelen volt. A helyi szépségkirálynő és egy szeretetre méltó könyvmoly egyetlen gyermekeként nőttem fel. Életünk maga volt a családi vacsorák és csütörtöki (vagy szerdai, ha anya épp a bingóklubban volt azon a héten) Monopoly-játszmák megtestesült tökélye.

Legjobb barátaim, Rachel Bradfield és Daniel Lowe voltak társaim a nem létező bűnben, amióta csak megszülettünk. Anyáink együtt nőttek fel, és meg volt írva, hogy mi is olyan közel állunk majd egymáshoz, mint ők.

Tűrhető agyam van, stabil négyes tanulmányi átlagom és terveim az egyetemre nézve; pont, mint a barátaimnak. Mindig megcsináltam a házit, betartottam a szabályokat és alapvetően halálra untam magam. Az életem a lehető legszabályosabb kerékvágásban folyt. Milyen szomorú, végzős gimisként máris leszámoltam mindennel! És csak most kezdődik az év! Szeptember harmadik hetében jártunk ekkor.

Így az autóm reggeli lázadása csak rátett egy lapáttal az általános rossz közérzetemre. Türelmetlenül várok az anyósülésen, ujjaim szabálytalan ütemet doboltak a műszerfalon.

– Oké, Maggie, csibém, bekötni magad!

Apám makacs ragaszkodása kiskori becenevemhez ma reggel különösen elviselhetetlenül idegesített – ennél csak az volt nagyobb

borzalom, hogy valami nyolcvanas évekbeli, szörnyű frizkós és szupermodell-mániás rockzenész egyik számáról kaptam a nevem. Nem voltam benne biztos, apám tisztában van-e vele, hogy nem vagyok már tízéves. A szüleimnek amúgy is nehezebbre esett elfogadni, hogy már – úristen! – majdnem felnőtt vagyok. Mondjuk, igazság szerint legtöbbször (beleértve a mai reggelt is) nem is viselkedtem kifejezetten úgy.

Elővettem a telefonom, hogy küldjek egy gyors SMS-t Rachelnek és Danielnek, hogy késem. Ahogy elnéztem az időt, legalább kihagyom az igazgatóhelyettesünk, Mr. Kane idegőrlő duruzsolását, ahogy a reggeli tudnivalókat olvassa a rádióban. Állandóan olyan a hangja, mint akinek be van dugulva az orra.

A nap tehát talán még menthető. Próbáltam a lehető legkevesebbet kommunikálni apámmal, ahogy ráérvén átfurikázott kis városkánkon a gimi felé. Szörnyű hamisan énekelte a rádióból szóló Righteous Brothers-számot, hangja ijesztően magas regiszterekbe szárnyalt. Felsőtette a zene ritmusára ringott.

Annyira túljátszotta az egészét, hogy minden igyekezetem ellenére alig észrevehető mosolyra húzódott a szám. Persze lebuktam, és az emo imázsom darabokra hullott. Apa felkurjantott.

– Ott van az én kislányom mosolya! Tudtam, hogy ott bujkál valahol!

Oldalba bökött, amitől összerándultam, és kényszeredetten felnevettem.

– Bolond vagy, apa – mondtam szeretettel. Ő csak vigyorgott és felhangosította a rádiót. Szerencsére az auditív kínzás nem tartott sokáig, hamarosan megérkeztünk a Jackson Gimnáziumhoz.

Alig hagytam apának időt lelassítani, szinte a mozgó autóból vettem ki magam.

– Ne felejtse el felhívni ebédszünetben a szervizt! – emlékeztetett újra. Gúnyosan tisztelegtem neki, jelezve, hogy megértettem, és az iskola felé indultam. Örültem, hogy nem én vagyok az egyetlen reinitens ma reggel. Rajtam kívül többen is igyekeztek a parkolóból az iskolaépület felé.

Bénázva próbáltam előhalászni a telefonom a kabátzsebemből, hogy még egy utolsó SMS-t küldjek a barátaimnak, hogy tudják, itt vagyok. A mobil kiszabadítása nehezebb volt, mint gondoltam, így nem néztem az orrom elé, és teljes lendülettel beleszaladtam valakibe, aki épp a járda közepét választotta a megtorpanásra.

– Hé! – kiáltottam, ahogy beleütköztem az akadályba. A telefonom kirepült a kezemből, a hátlapja lepattant, az aksi pedig végigszánkázott a betonon. A srác is kiejtette a papírokat a kezéből, így nagy összevisszaságban hullottak a lába elé.

Duettben előadtunk néhány válogatott tirádát, amivel simán kiérdemeltem volna anyámtól egy szappanos szájöblítést, ha történetesen fültnúja lett volna.

– Mi a francot csinálsz?! – mordult fel a srác, és lehajolt, hogy összeszedje a váratlan karambolban leejtett dolgait. Oké, már eddig sem voltam eksztatikus hangulatban, a tapló stílusa pedig csak a hab volt a már így is több mint kész tortán. Lehet, hogy ügyetlen voltam meg minden, de nem kell, hogy valami jöttment gyerek beszóljon ráadásként.

– Jaj, bocs, csak én nem láttam a stoptáblát? – replikáztam, rá sem nézve a balfaszra, inkább a törött fémlapot igyekeztem visszakeréltetni a telefonom hátuljára.

Fogcsikorgatáshoz hasonló hang jött válaszul.

– Gondolom, egy bocsánatkérés túl nagy elvárás lenne – préselte ki magából gúnyosan összeszorított fogain át a mondatot.

– Nagyon úgy néz ki – jegyeztem meg csípősen, és végre felnézve a leggyönyörűbb barna szempárt pillantottam meg, amit valaha láttam.

Azt a rohadt... Eltekintve a hegedűszótól és a vidám rajzfilmnyusztiktól, egy igazi Disney-jelenet közepén álltam. Mert a srác eszméletlen volt. És olyan közel voltunk egymáshoz! Leszámítva, hogy ő alig türtőztette magát szerény személyem iránt táplált dühében, a helyzet majdhogynem romantikusnak lett volna mondható.

Írjuk csak a kényszerképzeteket is agybajaim egyre növekvő listájához!

Ott állt Csini Úrfi teljes haragos dicsőségében – és komolyan dühös volt. Tökéletesen szimmetrikus arca (melyet, hadd tegyem hozzá, imádnivaló szeplők pettyeztek halványan) vészjóslóan vörös árnyalatot öltött. A gyönyörű barna szemekben, melyekről már említést tettem, gyűlöletes harag izzott. Jóval magasabb volt nálam, a haja sötét csigákban hullott a homlokába és a fülére, mintha egy ideje nem érte volna hajvágó olló. Egy gödröcske volt az állán és egy apró sebhely a jobb szeme alatt. És a szembeötlő jóképűsége ellenére határozottan tébolyult benyomást tett. Ne már, hiszen csak pár papír!

Csini Úrfi mélyet lélegzett, aztán lehunyta a szemét. Én dacosan zsebre vágtam a kezem, és elhatároztam, hogy lelécelek. Jó nagy ívben kikerülve őt elindultam. Utánam szólt, már nagyságrendekkel higgadtabban.

– Hát, ha már konkrétan elütöttél, legalább megmondhatnád, hol találom az iskolatitkárt.

Ha ezt kedves hangsúllyal mondta volna, azt játszhattam volna magamban, hogy flörtöl velem. Ehelyett feszült, ideges és nagyon rosszkedvű volt. Abból pedig nekem pont elég volt mára. Úgyhogy csini pofi ide vagy oda, ez a gyerek elmehet a bánatos búsba.

– Nagyfiú vagy, biztos vagyok benne, hogy megoldod egyedül.

Hátat fordítottam és gyorsan elhúztam a csíkot.

– Kösz a nagy semmit! – kiáltott utánam. Eeegen: a szexi külsőhöz rossz természet társul. Nem pont az a típus, amire én vágyom, köszönöm szépen. Nem győztem elég gyorsan szedni a lábam.

2. FEJEZET

– KÉSZ, ENNYI! A NŐI NEM ÖSSZES EGYEDÉVEL VÉGEZTEM. Van még olyan, hogy kolostor? Mert inkább egész életemben béna frizkóval imádkozom, minthogy a csajok rohadt hisztijét hallgassam.

Daniel tálcája hangos csattanással érkezett meg az ebédlőasztalra.

Rachellel sokatmondó pillantást váltottunk, majd – reményeink szerint – kellőképpen megértő arccal fordultunk triónk harmadik tagja felé.

– Mit művelt már megint Kylie? – kérdezte Rachel, és bekapott egy chipset. Daniel végigsimított rövidre nyírt szőke haján. Lerítt róla a zaklatottság. De komolyan, mikor nem volt ő feldúlt? Daniel pont olyan (ha létezik egyáltalán ez a szó hímnemben) hisztérika tudott lenni, mint akármelyik lány.

Mélyet, keserveset sóhajtott, állát a kezébe támasztotta. Rachel tekintete ellágyult, és már láttam is az árulkodó jeleket, hogy a fiú iránti viszonzatlan vonzalma újra hatalmába keríti.

Mondjuk teljesen érthető, hogy így érez: elég ránézni közös barátunkra. Daniel a Jackson gimi egyik leghelyesebb sráca. Ha nem lenne olyan, mintha a bátyám volna, még én is követném Rachelt a rózsaszín felhők közé. Meleg kiskutyaszemei és lányosan tökéletes

ajkai sokak álmaiban szerepelnek, és határozottan hozzájárulnak a népszerűségéhez. Legjobb barátaiként Rachelre és rám is jutott egy kevés a dicsőség fényéből. Nem mintha valaha is szempont lett volna számomra az ilyesmi.

Daniel se veled, se nélküled kapcsolata Kylie Gooddal – aki hamvas kis elsőként még ráadásul a női gyephokicsapat egyik kapitánya is volt, és mellesleg bosszantóan csinos – folyamatosan szolgáltatta a műsort. Őszintén szólva még nézni is rossz volt az egész. Kylie a maga megjátszós módján még jó fej is lehetne, de nézetem szerint az önbizalomhiánya miatti folyamatos bizonyítási kényszere és még örültebb féltékenysége miatt inkább nevezhető elviselhetetlennek, de legalábbis tipikusan gáz barátnőnek.

Titokban mindig úgy gondoltam, Daniel pont erre az örületre izgult a kapcsolatukban. Vannak ilyen emberek. Valahogy izgatja őket a folyamatos balhé. Máskülönben el nem tudom képzelni, hogyan viselte el ezt a sok szart az elmúlt másfél évben.

– Benn maradtunk sulí után Laura Johnsonnal, mert korrepetál matekból. Francba is, sima sulis ügy! Ráadásul kiről beszélünk? A nagyibugyis Laura Johnsonról! Persze, majd titokban kúrogatom, ő meg képleteket sugdos közben a fülembe, mi?

Rachellel a markunkba röhögtünk. Daniel felrázta a csokis tejtét – ami bevallottan az egyik nagy gyengéje –, és lendületesen lecsavarta róla a kupakot. Felvont szemöldökkel nyugtázta, hogy mi közben mindent megteszünk az asztal túlfelén, csak hogy hangosan fel ne nevezzünk. Gyorsan semleges kifejezésbe rendeztem a vonásaimat.

– Szóval Kylie azt hiszi, dugod Laurát? Komolyan? Még az a csöpp esze is elment, amit a hokiütők a fejében hagytak az évek alatt? – kérdeztem, és kibontottam a saját üdítőmet. Daniel morcosan úgy

döntött, válaszra sem méltat. Rachel, maga a megtestesült megértés és támogatás, közbelépett.

– De mi történt, Danny? Összevesztetek?

Daniel lemondóan rezignált arcot vágott és újra felsóhajtott. Mondom én... hisztérika.

– Az. Kylie nekem jött, hogy nem kéne annyi időt töltenem más csajokkal. Tökre baromság az egész.

– Na, és mi? Folyton velünk lógsz. Emlékeim szerint mi is a pun-cis kategóriába tartozunk – jegyeztem meg. Daniel félrenyelte a te-jet. Rachel felhorkant.

Végül Daniel megköszöri a torkát.

– Ja, de ti nem számítotok. Mármint, ti Rachel és Meg vagytok. Kylie tudja, hogy tőlem akár farkatok is lehetne.

De kedves! Rachel keze lassan az ölébe csúszott, látszott, hogy fájnak neki Daniel szavai. Istenem, de sötét ez a gyerek! Nem veszi észre, hogy az emberek lelkébe gázol, amikor ilyeneket mond?

Az arcunk láttán elvörösödött.

– Mármint nem úgy értem. Nyilván vágom, hogy lányok vagytok... csak hát közben a barátaim is, meg... á, a francba, nem akartam pöcs lenni!

Na, jó, talán mégsem komplett idióta. Vállat vontam, jelezve, hogy részemről el van boronálva. Rachel viszont továbbra is kerülte a pillantását.

– Rachel, sajnálom! Ne legyél rám mérges! Tudod, hogy csak rám jött a szófosás a menetrendszerű Kylie-féle balhé miatt. Na, bocsáss már meg, kis szívem! – eresztette szégyentelenül szabadjára vonzere-jét Daniel. Rachelnek esélye sem volt vele szemben.

Azonnal el is mosolyodott.

– Megértem – mondta, nekem meg majd’ a gyomrom fordult fel az olvatag, bárgyú vigyorától. Félreértés ne essék, imádom Rachelt, de szerettem volna, ha néha-néha felszívja magát Daniellel szemben. Bár nem volt tudatában, a fiú a lábát törölte belé. Daniel nem egy seggfej, csak egocentrikus, mindig önmagával van elfoglalva. De attól még igazán jó barát, Rachel és én mindig számíthatunk a védelmére és támogatására, ezért könnyű túllépni az alkalmi bunkóságain.

De Rachel olyan mélyen benne volt a slamasztikában, hogy őszintén sajnáltam. Nagyjából azóta volt szerelmes Danielbe, hogy megtanultunk beszélni. Valamiféle tökéletes férfiideált képviselt az életében. Soha nem járt mással, reménykedve a meseszerű happy endben. Szegény. Danielnek meg gőze sem volt az egésztől. Oké, mégis gyökér. Rachel ugyanis egy bombázó. Az ő barna haja nem olyan egérszürkés, mint az enyém. Gyönyörű és hullámos, én pedig csak irigykedhetek rá. Alacsonyabb nálam, de olyan domborulatokkal, amelyek mindenfelé hirdetik: hahó, lány vagyok, nézz rám! Daniel és ő lennének a legszebb pár, ha előbbi képes lenne messzebb látni az orránál.

– Nem bírom már elviselni a faszágait – nyögte Daniel, visszatekerve a beszélgetést a saját életére. Rachel, a két lábon járó gondoskodó szeretet, megsimogatta a kezét.

– Danny, még csak tizenhét vagy. Nem kell neked ez a bonyodalom.

Hah, de átlátszó, szívem!

Én kevésbé voltam diplomatikus. Odahajoltam, elvettem egy szem sült krumplit Daniel tálcájáról, és így szóltam:

– Lapát, Danny. Totál zakkant a csaj. Egyszer arra mész haza, hogy belefőzte a levesbe a hörcsögödet.

Daniel ingerülten felvonta a szemöldökét, és nekilátott az emberi fogyasztásra nem feltétlenül alkalmas hamburgerének. Rachel zord pillantással jelezte, mi a véleménye az érzéketlenségemről. Hát, bocsánat, hogy nem fogom fel, miért áldoznak emberek időt és energiát olyan kapcsolatra, ami csak lehúzza őket. Otthon egész életemben első kézből tapasztaltam egy tökéletes példát a jól működő párkapcsolatra, és ahhoz nem volt fogható semmi más, amit rajtuk kívül magam körül láttam. Gondolom, kábé ezért nem is nagyon érdekelt az egész randizás dolog. Semmi nem üthette meg a mércét, amit magamnak állítottam.

Persze, csókolózni nem rossz, az igaz, de minden más bonyodalmat, ami a tinikori szerelem velejárója, simán tudtam nélkülözni.

Pasim, mint olyan, nem is volt még. Voltam pár randin, smárolgattam, egyszer felmerült némi tapizás lehetősége is egy focimeccs utáni bulin. (Ennek ellenére szó sincs róla, hogy baj lett volna az erkölcsimmel, könnyen kapható lettem volna, vagy akár csak túl kihívóan viselkednék. Mindig pontosan tudtam, hol a határ.) Ezzel nincs is semmi baj, csak soha nem éreztem úgy, hogy össze kellene állnom valakivel csak azért, hogy pasim legyen, ellentétben Daniellel vagy Rachellel.

Rachel reménytelenül romantikus lélek, mint azt a Daniel iránti érzelmei is tanúsítják. Várja a nagy Őt, minden *Rómeó és Júliá*ba illő körítéssel együtt. Néha a szememre is vetette, hogy valami defekt lehet velem kromoszómaszinten, hogy ennyire nem érdekelnek a csajos dolgok. Nem mintha fiús lennék úgy általában, csak férfiasan leegyszerűsítve közelítem meg az egész összejövős meg járás témát.

– Ha az ember téged hallgat, Maggie, azt hiszi, tökre sima úgy az egész. Na, majd egyszer megérted – mormogta Daniel. Vállat vontam,

és inkább az ebédemre koncentráltam, Rachelre hagyva a vigasztalástanácsadást. Ő úgys sokkal jobb az ilyen dolgokban.

Míg a barátaim Daniel katasztrofális szerelmi életét vesézték ki, körbejártam a szemem az ebédlőben. Minden és mindenki a megszokott helyén. Itt volt a Jackson Gimnázium tanulóifjúsága, szigorúan meghatározott klikkekbe rendeződve. A nagypofájú menők a terem közepén, kihívóan oda-odaszólogatnak a pomponlányoknak és felbuktatják az óvatlanul arra tévedő kockákat. A gót srácok hátul, béna verseket firkálva vagy a szemüket kontúrozva, vagy mit tudom én, mit szoktak ezek csinálni. A kiközösítettek a peremterületeken gubbasztanak, és mindenki pillantását kerülik. Minden a régi. Minden olyan tökéletesen unalmas és kiszámítható, hogy legszívesebben a szemem nyomtam volna ki.

Aztán megláttam őt. Ismerős fekete haj és kopott katonai dzseki. A reggeli kellemetlen alak. Na, ő legalább minden, csak nem unalmas, még ha ez az idegbetegségbe hajló indulatosságában nyilvánul is meg.

Araszolt a sorban az ebédért, és néha véletlenszerűen egy-egy fogást dobott a tálcájára. Látszott, kicsit sem érdekli, mit fog enni: mozdulatai figyelmetlenek és gépiesek voltak.

Még ilyen messziről is szembetűnő volt, hogy észbontóan jóképű. Határozott feltűnést keltett a teremben. A lányok összesúgtak, festett szempillájukat rebegették felé. A menők kihívóan méregették, fenyegetve érezték magukat a tesztoszteronnal alaposan megjelölt területükre betolakodó újonctól.

Ami viszont érdekes, hogy a srácot láthatólag semmi sem izgatta túlzottan a környezetéből. Testbeszéde tisztán és világosan azt üzentte: hagyj békén! Görnyedten állt, állát mélyen leszegte. Szemét

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

eltakarta az arcába lógó haj. Úgy tűnt, igyekszik nem feltűnést kelteni.

Hát, sok szerencsét, öregem! Davidson kisváros, egy újonnan érkező feltűnése olyan, mintha egy nagy darab véres húst dobnánk egy cápától nyüzsgő medencébe. Itt téged seperc alatt felfalnak, barátom!

Néztem, ahogy szó nélkül fizet a konyhásnak az ebédjéért. Aztán a tálcájával a terem hátsó felébe indult, ahol kinézett egy asztalt magának. A kiközösítettek részlegében. Érdekes. Ez a srác oda ülhetett volna, ahová akar. Bármilyen neki tetsző társadalmi pozícióba azonnal befészkelhette volna magát. Ehelyett egyedül ült az asztalánál, anélkül, hogy akár csak egy pillanatra is szemkontaktust teremtett volna bárkivel. Előhúzott egy mp3-lejátszót a kopottas dzsekije zsebéből, és a fülébe dugta a fülhallgatót. Az üzenet világos volt: ne közelíts, ha kedves az életed!

– Hahó! Föld hívja Maggie-t! – lóbálta meg a kezét az orrom előtt Rachel, megzavarva ezzel a zord, de nagyon helyes idegen tanulmányozásában. Követte a tekintetemet, és elvigyorodott.

– Ja, megnézed magadnak az új fiút, mi?

Közönyösen morogtam valamit, aztán hátat fordítottam az ebédlő hátuljában magányosan ücsörgő srácnak. Visszafordulva azt láttam, hogy Rachel és Daniel pont egyforma vigyorral néz rám.

– Mi van? – kérdeztem védekezően.

– Nyhaaaajj! A mi kis Megünk szerelmeees! – borzolta fel Daniel undokul a hajamat. Ellöktem a kezét és lesimítottam az összekócolt tincseket.

– Pont olyan nyomi vagy, mint a Glenn Close-szinten dilinyós csajod. Reggel már találkoztam a gyerekkel, és totál seggfej. Ő pont nem az, akibe bele fogok zúgni – hazudtam, és azon igyekeztem,